

Motion till riksdagen 2016/17:1349

av **Hanna Wigh (SD)**

Kommunalt självbestämmande om asylmottagande

Förslag till riksdagsbeslut

1. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att ändra lagstiftningen som möjliggör för Migrationsverket att tvångsplacera ensamkommande ungdomar i kommuner mot kommunernas vilja, och detta tillkännager riksdagen för regeringen.
2. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att införa ny lagstiftning om att kommunerna får i ansvar att inventera sina möjligheter för mottagande och själva avgöra volymen i mottagande av asylsökande, och detta tillkännager riksdagen för regeringen.
3. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att kommunerna ska inneha vetorätt i frågan om det ska öppnas ett asylboende i berörd kommun, och detta tillkännager riksdagen för regeringen.
4. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att kommunerna ska inneha vetorätt i frågan om det ska öppnas ett nytt boende för ensamkommande ungdomar i berörd kommun, och detta tillkännager riksdagen för regeringen.

Motivering

Kommunalt självstyre är ett sätt att motverka centralisering genom decentralisering. Kommunerna har ett ansvar att se efter sina invånares bästa och verka för en hållbar utveckling. Det kommunala självstyret har djupa rötter i historien och erkänns i regeringsformen. Att kommunerna ska kunna besluta om frågor som rör kommuninvånarna på ett nära plan bör vara en självklarhet, men frågan är om inte det kommunala självstyret sätts ur spel mer för var dag som går och om regeringen ämnar ändra i regeringsformen eller helt sonika strunta i den?

Det går inte att bestrida att kommunerna är de som känner till förutsättningarna för sin ort bäst. Ej heller är det ett okänt problem att grundläggande välfärd såsom vård, omsorg och skola lider av resursbrist runt om i landet.

Svensk välfärd tyngs idag av en stor invandring av människor som rest långväga och passerat många säkra länder för att söka asyl i just Sverige. Många kommuner har under lång tid varit solidariska med den migrationspolitik som förs på riksplan. Tyvärr har den linjen lett till stora problem på många orter. Grundläggande välfärdsfunktioner står under ständiga besparingskrav, bostadsbristen har blivit djupt rotad, otryggheten sprider sig och fler lever i utanförskap utan framtidshopp.

De som ser och lever med dessa problem och som måste försöka komma till rätta med den situation som uppstått är framförallt kommunerna. Många kommuner har insett att de genom mottagande av asylsökare varit så ”solidariska” med riksplanets migrationspolitik att de inte längre klarar av att ta emot fler asylsökare till sina kommuner och att grundläggande välfärd får stå tillbaka. Argumenten från dessa kommuner är många och i vissa fall desperata. Tyvärr tycks dessa kommuner tala för döva öron när de uppvaktar regeringen. Kommunerna får på sin höjd någon extra ersättning eller prestationsbaserade medel som ett långt ifrån tillräckligt plåster på såren.

Riksdagen måste slå vakt om det kommunala självstyret och erkänna kommunernas upplevelser och problem. Migrationsverket har idag fått mandat ifrån riksdagen och regeringen att utöva utpressning mot kommuner som anser att de inte kan ta emot ensamkommande flyktingungdomar.

När lagändringen om att Migrationsverket gavs mandat att placera ensamkommande flyktingungdomar i kommuner utan kommunernas samtycke och utan hänsyn till kommunernas argument, var det ett stort övergrepp mot det kommunala självstyret. I min egen hemkommun Falköping, som länge tagit emot många asylsökare och fick dra ett tungt lass när anhöriginvandringen från Somalia var ett faktum, var den allmänna uppfattningen i de flesta partigrupper i kommunstyrelsen att Falköping saknade förutsättningarna att på ett bra sätt ta emot ensamkommande flyktingungdomar. När så lagändringen om att Migrationsverket gavs mandat att tvångsplacera ensamkommande flyktingungdomar mot kommunernas vilja trädde i kraft, fick kommunstyrelsen ett ultimatum om att teckna avtal med Migrationsverket om mottagande av dessa eller att Migrationsverket placerar ensamkommande ungdomar ändå. Det förfaringssättet kan inte under några omständigheter anses solidariskt, respektfullt eller hänsynstagande för kommunala förutsättningar utan liknar mer maffiametoder och anstår inte en myndighet.

Vi kan även se hur privata företag köper upp fastigheter i varierande skick, inte sällan med stora renoveringsbehov, för att förvandla dem till asylboende. Migrationsverket tecknar avtal med dessa företag och innan berörd kommun fått någon förhandsinformation kan kommunen över en natt ha berikats med hundratal asylsökare i behov av vård, skola, förskola och omsorg. Det är ett ytterst ohederligt förfaringssätt som skapar djupa hål i välfärden.

Det är av yttersta vikt att riksdagen slår vakt om det kommunala självstyret och upprättar tilliten till att landets kommuner är de som innehar störst kunskap om sina egna kommunala förutsättningar för mottagande av asylsökare och ensamkommande ungdomar. När kommuner meddelar att de saknar förutsättningar att kunna erbjuda ett bra mottagande av asylsökande görs det inte av illvilja mot de asylsökande, utan för att kommunerna gör bedömningen att de saknar tillräckliga resurser och möjligheter.

Därmed bör det kommunala självstyret stärkas och utökas till att kommunerna ges ett absolut veto i frågor som rör kommunplacering av ensamkommande ungdomar, asylsökande och etablering av asylboende i kommunen.

Hanna Wigh (SD)